

Návod Písma na rodinu

Zato opustí človek svojho otca i svoju mať a pripojí sa ku svojej žene, a tí dvaja budú v jedno telo.

Toto tajomstvo je veľké, ale ja hovorím vzťahom na Krista a vzťahom na cirkev.

Efezským 5:31-32

Úvod

Dovoľte mi, aby som predstavil tému dnešného článku:

1. Schvaľujem a prehlasujem, že Písma sú manuálom, ktoré nám predstavujú a ukazujú na Krista, a ktoré nás učia, ako riadiť náš život.

2. Z Písiem sa učíme o Božom štandarde, o Božej norme, a podľa neho sa ako veriaci v Ježiša Krista, nemáme prispôbovať svetským predstavám ani v otázkach manželstva a rodiny. Písma učia mužov aj ženy, ako sa vyhnúť jamám a priepastiam, ktoré na manželstvo a rodinu číhajú vo svete.

3. Manželstvo a rodina je Bohom ustanovená jednotka (inštitúcia). Táto pravda je čím ďalej, tým viac súčasťou spoločnosti potláčaná. Zväzok muža a ženy v manželstve a v rodine je Božia cesta, Boží spôsob, Božie usposobenie. Voľné spolužitie muža a ženy (bez manželského záväzku) nie je ani Božia cesta, ani Boží spôsob a rovnako nimi nie sú ani incestné (krvismilné) vzťahy v rámci rodiny. Homosexuálne vzťahy sú pohoršením už aj pre bežnú myseľ, ale je to hlavne pohoršením pre Boží zákon. Nemanželské vzťahy sú takisto zakázané.

4. V Starom zákone slovo rodina sa vzťahovalo na dom otca. V Novom zákone sa toto slovo

odkazuje na domácnosť. Rodina v Písmach má čo do činenia s blízkym pokrvným vzťahom a s líniou potomstva. Hneď v úvode je dôležité si pripomenúť, že Boh odmenil pôrodné baby, ktoré zachraňovali hebrejské deti: „A stalo sa, keď sa baby báli Boha, že im učinil domy.“ (2. Mojžišova 1:21). Pôrodné baby, tieto pôrodné asistentky sa báli Boha a za odmenu dostali to, že im Boh dal rodinu. Urobil im domy a usporiadal im domácnosť.

Manželstvo

Dovoľte mi najprv sa vysporiadať s otázkou manželstva. Štatistiky vo všetkých krajinách hovoria o narastajúcom počte rozpadajúcich sa manželstiev. Ich percentuálne množstvo je v rôznych krajinách rôzne, ale celkový stav je alarmujúci. Navyše, k týmto rozpadnutým manželstvám treba ešte pripočítať veľké množstvo manželstiev, ktoré sú manželstvami len podľa mena, v ktorých pôvodná milujúca jednota odišla a páry zostávajú spolu už len kvôli deťom.

Veľmi veľa ľudí spolu nažíva bez uzavretia manželstva a nanešťastie a na smútok medzi nimi sú aj ľudia vyznávajúci vieru v Ježiša Krista. Pre nás ako veriacich je veľmi potrebné, aby sme zobrali manželstvo vážne. A nie len to, ale sme povinní toto zriadenie aj zachovať v našich vlastných podmienkach.

Manželstvo je vážna vec a aj skoré, neuvážené vstupovanie do manželstva môže privolať veľkú katastrofu. A nech žiadny pár nie je taký bláznivý, aby si myslel, že katastrofa nemôže udrieť práve na ich rodinu. Satan a aj celé peklo je proti Božej cirkvi, ale pri tom všetkom na prvom mieste treba pamätať, že manželstvo je Božie zriadenie a nemá sa doňho vstupovať s neuváženosťou. V manželstve má byť zhoda, súzvuk, lebo „Či azda pôjdu dvaja spolu bez toho, že by sa zhodli?“ (Ámos 3:3).

K manželstvu sa má pristúpiť ako k vzájomnému odovzdaniu sa a ustanovizni na celý život:

Po prvé. Ako k rozhodnutiu urobenému medzi jedným mužom a jednou ženou v Božej prítomnosti. Majú byť exkluzívni, výluční vo svojej láske jeden k druhému.

Po druhé. Dôležitosť manželstva je zdôraznená v tom, že Boh prirovnáva tento vzťah medzi manželom a manželkou ku vzťahu Krista k jeho cirkvi a to je nerozlučné spojenie, puto. Musíme plne chápať, že práve tak ako ženích Kristus nikdy neopustí svoju nevestu, Cirkev, práve tak ani manžel nikdy nemá opustiť svoju manželku a manželka svojho muža (Efezským 5:22-33). Medzi mužom a ženou musí byť permanentné (stále) prilnutie (1. Mojžišova 2:24).

Po tretie. Ceremónia manželstva je vážne, dôstojné a verejné vzájomné odovzdanie sa a predsavzatie na celý život. Nemá byť urobené ani v tajnosti, ani v kúte. Je to verejné prehlásenie o tom, že tieto dve strany v kontrakte manželstva v skutku vstupujú spolu do

zmluvy. Preto keď sa manželstvo uzavrie verejne, tento vzťah už nie je v žiadnom prípade škandalom a ani pohoršením.

Po štvrté. Písma jasne hovoria, prečo Boh zriadil manželstvo: „A Hospodin Boh riekol: Nie je dobre byť človekovi samotnému; učiním mu pomoc, ktorá by bola jemu roveň.“ (1. Mojžišova 2:18) – je to preto, aby muž a jeho manželka si mohli byť navzájom pomocou. Boh vedel a poznal, že muž a žena sa navzájom potrebujú. V tomto vzájomnom pomáhaní je zahrnuté aj duchovné spoločenstvo, a to nemôžu mať, ak spolu nekráčajú vo vzájomnom súhlase. Rovnako v tom je zahrnutá aj prirodzená vzájomná komunikácia. Jedna z hlavných príčin stroskotania manželstva je nedostatok komunikácie medzi obidvoma manželmi. Manželia majú vzájomne a otvorene komunikovať a nemajú byť medzi nimi žiadne tajomstvá.

Po piate. Tak isto potrebujeme vidieť, že manželstvo bolo ustanovené Bohom, aby muž a žena mohli spolu priviesť do existencie deti. Musíme si ale plne uvedomiť, že deti nemajú prichádzať na svet preto, aby pomohli stabilizovať manželstvo, ale naopak, deti majú prichádzať do stabilného manželstva.

Po šieste. Boh ustanovil manželstvo tiež ako protilek hriechu a na to sa tiež nikdy nesmie zabúdať (pozri 1. Korinským 7:1-5). V týchto veršoch (2 až 5) musíme správne chápať, že samotné fyzické telo nie je hriešne, a že prirodzené chute a žiadosti tela sú dané od Boha. Po páde v edenskej záhrade prirodzená a svätá sexuálna žiadostivosť tela sa stala porušenou. Chcem tým povedať, že dobrá žiadosť sa stala zlou, zvrátenou žiadosťou a to, čo Boh dal mužovi a žene v ich čistote, hriech pokazil. Na tomto mieste Pavol hovorí: „aby sa vyhlo smilstvu, aby sa vyhlo sexuálnym vzťahom mimo manželstva, každý muž má mať svoju ženu. A

aj každá žena má mať svojho vlastného muža.“

Piaty verš hovorí: „neukracujte sa, iba ak z obapolného súhlasu“, teda o tom, že sa manželia nemajú ukracovať v tom, čo je prirodzene prístupné a prítomné v manželstve. A ak taká situácia aj nastane kvôli modlitbe a pôstu, potom sa znovu majú zísť spolu, aby sa vyhli pokúšaniu zo strany satana.

Manžel je hlavou ženy

Muži potrebujú chápať, že sú pred Pánom zodpovední za správne používanie tejto authority. Manžel je hlavou ženy tak, ako je Kristus hlavou Cirkvi (Efezským 5) a musí teda milovať svoju ženu. Odpoveďou zo strany ženy je, že bude poddajná svojmu mužovi a podporovať ho.

Ľudia pochodujú po uliciach, dožadujúc sa ženských práv. Pritom ženy nepotrebujú tieto práva, keď muži, manželia, sa správajú správne, a to Božím spôsobom podľa Písma (pozri Efezským). Aj manželka nájde v Písmach vzor pre svoju úlohu (povinnosť), napr. Prísloviach 31. Manželka má byť tá, ktorá spravuje domácnosť.

Manžel má milovať svoju ženu tak, ako Kristus miloval Cirkev a dal seba samého za ňu. To je Boží štandard. To je večný štandard. Veriaci manžel má takúto povinnosť voči svojej vlastnej žene a už nie voči žiadnej inej žene na tejto Zemi. So svojou ženou má zaobchádzať ako s tou najjemnejšou nádobou.

Jeden veľký kazateľ puritánskej éry povedal, že: „Žena bola učená z rebra, z Adamovho boku a nie z jeho hlavy, aby nad ním vládla (ponaučenie pre ženy). Ani nie z Adamovej nohy, aby on po nej šliapal (ponaučenie pre mužov). Žena bola učená z mužovho boku, aby mu bola rovná a nápomocná (ponaučenie pre oboch). Aby bola pod jeho ramenom, aby bola mužom chránená; aby bola v blízkosti jeho srdca, aby bola milovaná.“ To je norma pre tých z nás, ktorí sme manželia alebo budeme manželia.

Je zvláštne, že v Písmach nikde nie je prikázané žene milovať muža. Jej je prikázané poddať sa mu, aby mu bola poddaná a bola pod jeho správou. To ešte neznamená, že on musí byť jej šéf a tyran, aby bola večne prestrašená a nemala svoj názor. Žena, s ktorou sa správne zaobchádza, ktorej je preukázaná láska a rešpekt, sama odpovie láskou a netreba jej prikazovať, aby muža milovala, lebo do jej samotného bytia je zabudované od Boha prirodzené odpovedanie láskou voči tomu, kto ju miluje. Má sa však aj ona správať tak, aby neodchádzala, nerozdeľovala manželstvo a nespôsobovala problémy. Má urobiť všetko vo svojej moci a vláde, aby žila život pokoja s tým, s ktorým je v manželskom vzťahu. Manželstvo má byť úplné

odovzdanie sa jeden druhému.

V manželstve nie je žiadne miesto pre tretiu stranu. Vyvaruj sa pred tým, aby si sa tešil z mnohého času stráveného v spoločnosti opačného pohlavia v neprítomnosti tvojho vlastného partnera či partnerky, pretože pokušenia môžu ľahko prísť. Aj v tomto treba byť bdely a opatrný, lebo mnohí, ktorí dobre kráčali, popadali.

Rodičovstvo

Manželstvo prirodzene vedie k rodičovstvu. Novozmluvný výraz pre rodiča je: ten, ktorý plodí. Je to ten, ktorý má účasť na splodení a spôsobuje narodenie dieťaťa skrze prirodzené fyzické spojenie. Rodičovstvo je veľká zodpovednosť.

To, čo je zverené rodičom do starostlivosti, nie je hračka alebo miláčik-maznáčik, ale telo pripútané k nesmrteľnej duši. Byť rodičom je vážna a zodpovedná vec. Mať dieťa je odovzdanie sa a nasadenie na celý život. Dokonca aj keď dieťa už dospeje a založí si vlastnú rodinu, dobrý rodič má stále oň vážny záujem. Dobrý rodič má záujem o dieťa po celý život.

Často so svojimi štyrmi deťmi hovorím o Božích veciach. Hľadám, ako im poradiť vo veciach v tomto svete. Môj starší syn je už vyšší odo mňa, ale ja mu stále ostávam oporou a poradcom vo veľkých potrebách jeho života. Nenechal som ho len tak samého odísť do života.

V starozákonnej dobe manželský pár, ktorý nemal dieťa, prežíval, že je pod súdom. Tak to môžeme čítať v 1. Mojžišovej 20:18 (Pán zavrel lono karhajúc) a v 1. Samuelovej v 1. kapitole (Pán zavrel Annino lono, ale s tým cieľom, aby ju mohol pritiahnúť k sebe, a aby čakala na Bohom naplánovaný čas.) Podobne aj v Novom zákone to čítame o matke Jána Krstiteľa, ktorá tiež musela čakať na Bohom pripravený zvláštny čas. Preto narodenie dieťaťa, tá šťastná udalosť a časovanie v tejto veci, musí byť nechané na Božiu zvrchovanosť (suverenitu). Deti sú dedičstvom od Hospodina (Žalm 127:3) a rodičovstvo potrebuje Božiu múdrosť.

Písma hovoria rodičom, ako majú vychovávať deti, aby mohli byť užitočné aj vo svete, a boli pripravené pre život vo svete, do ktorého ešte len prídu. Musíme držať rovnováhu na správnom mieste. Veci, ktoré sú neviditeľné, sú večné a veci, ktoré sú viditeľné, sú dočasné. Toto musí byť celý čas v našich myšliach a pri nás ako rodičoch. „Vyučuj mládenca podľa spôsobu jeho cesty; potom aj keď sa zostarí, neuchýli sa od nej.“ (Príslovia 22:6).

Nesmieme prepadnúť panike, ak naše deti neprídu k viere ešte za mlada. Boh je zvrchovaný a tu Písmo hovorí, že ak sú vyučené v spôsobe, akým majú kráčať, potom keď zostarnú, neuchýlia sa od Božej cesty. To ešte, samozrejme, neznamená samo o sebe, že každé dieťa sa stane veriacim, ale dáva to motív žiť v nádeji.

V Prísloviach 29:15 je veľmi nepopulárna rada, inštrukcia: „Prút a káranie dáva múdrosť; ale rozpustilé decko robí svojej matke hanbu.“ Nikto neodporúča mlátenie dieťaťa, ubližovanie mu a ruinovanie ho, ale Písmo hovorí, že prút opravy a pokarhania musí byť použitý. Rovnako tu čítame, že dieťa odkázané na seba samé prinesie hanbu matke. Po celom svete je rodičovská autorita podkopaná. Rodičia sú prestrašení a v rozpakoch, keď majú svoje deti fyzicky pokarhať.

Verš Efezským 6:4 je rovnako vhodný na zváženie. Hovorí, že svoje deti máme vychovávať v prirodzenej kázni Pána. To znamená, že ich máme cvičiť, vzdelávať a vychovávať v Písmach. Ak je ktokoľvek, kto sa ožení alebo vydá a privedie na svet deti, tak jeho požehnanie jednoty s deťmi je v tom, že deti sú pre neho misijné pole. Máme ísť do celého sveta a kázať evanjelium, ale pritom nemáme zanedbať našu vlastnú vinicu. Boh dáva rodičom deti a naša primárna zodpovednosť je vychovávať ich v Písmach a priviesť ich ku Kristovi.

Tí z vás, ktorí v budúcnosti budete mať deti, modlite sa za ne. Nech vaše deti vidia, ako sa vy modlíte. Dajte im vidieť, že Boží trón milosti je pre vás dôležitý. Dajte im vidieť ten rodinný oltár, keď sa spolu modlíte a chváľte v domácnosti, i chodíte pravidelne na zhromaždenia v cirkvi. To nie je len občasná záležitosť, ale to je ešte dôležitejšie, než ísť ďalší deň do práce. Dajte im

vidieť, že ste skutoční, aby vo vás mali pobožný príklad.

Ako rodičia máme pamätať na niekoľko vecí:

Prvá vec, ktorú si máme pamätať je, že naše drahé deti sú vyformované v Adamovi, majú hriešnu prirodzenosť. Keď sa moje prvé dieťa narodilo pred 37 rokmi, prišla k nám jedna stará dáma, pozrela sa do kolísky a povedala: „Či nie je nevinné!“ Mohlo sa zdať, že naše dieťa je nevinné, ale vo mne bolo poznanie, že môj drahý prvorođený má ďaleko od nevinnosti, lebo sa narodil v hriechu a bol formovaný v nepravosti a mal zlú, hriešnu prirodzenosť, ktorá ho smerovala do pekelného ohňa, bez nádeje a bez Boha. Musíme pamätať na to, že nech akokoľvek budeme ľubiť svoje deti, oni vo svojej adamovskej prirodzenosti, s ktorou sa rodia, sú stroskotané, skazené a porušené. Tak isto potrebujeme chápať, že prostredie sveta je proti nám. Zákonné úpravy sú proti nám. Systém vzdelávania je proti nám. Spoločnosť je proti nám. Mužovia a ženy tam, vonku, nám neprídu pomôcť, preto my musíme byť úplne oddelení od ich spôsobu zmýšľania.

Často sa nám iní kresťania vo výchove našich detí stanú prekážkou, lebo iní kresťan môže byť laxný, voľný a nebude mať také normy ako my, alebo ako má Biblia. Ak potrebujeme radu pre výchovu, môžeme ju získať aj od iných kresťanov, ale každú radu musíme postaviť na kameň Božieho slova. Ak Boží súd nesúhlasí s radou, ktorej sa nám dostalo, potom nech má Boh pravdu vo svojom súde a nech každý človek je luhár a klamár (Rímskym3:4).

Pamätajme na to, aby sme sa modlili za naše deti. Ako som už predtým hovoril, keď som sa

dotýkal vážnosti modlitby. Nech vaše deti počujú, ako sa v celej vážnosti modlíte za to, aby sa znovu narodili. Dajte im porozumieť, že aj keď ste v Kristovi, vy sami ich nemôžete zachrániť, ale máte priamy prístup k Otcovi skrze Ježiša Krista, jeho Syna, a že je to Kristus, ktorý je schopný priniesť aj do ich života večné dobro a večnú záchranu. Najlepšie, čo môžete urobiť je odovzdať, poručiť, svoje deti Pánovi.

Rodičovstvo prináša, alebo môže priniesť, veľa radosti. Veľká radosť je vždy prítomná okolo rastu a rozvoja vašich detí vidiac ich nasledovať Pána. Je to veľká radosť, keď zostávajú verní a pevní vo vnútri vašej a neskôr aj svojej rodiny. Veľká radosť je v tom, keď vidíte, ako sa stávajú zodpovednými členmi spoločnosti, ako šťastne vstúpili do manželstva, ako priviedli na svet ďalšie potomstvo. Ale najlepší dôvod na radovanie je: „Väčšej radosti nad to nemám, než aby som počul, že moje deti chodia v pravde.“ (3 Ján 1:4). Akékoľvek budú mať úspechy v tomto svete, akokoľvek vysoko môžu spoločensky vystúpiť, všetko, všetko, všetko je poddané tomu, aby poznali Boha.

Rodičovstvo môže byť ale tiež spojené s mnohými starosťami. Deti sa nemusia tešiť najlepšiemu zdraviu. Nemusia byť všetky obdarované na vzdelanie. Môžu padnúť, upadnúť do zlej spoločnosti a do ťažkých hriechov. Môžu sa nevhodne, nesprávne oženiť či vydať sa. V tomto všetkom sú radosti a smútky. Ale pamätaj na jednu vec, že Pán je Kráľom. Pán Boh je stále na tróne a on pamätá na svojich vlastných. Jeho zaslúbenia sú pravdivé a pamätaj, že on na teba nezabudne.

Maj starosť o to, aby si používal Písma ako návod. Aby si vedel, ako vystrojiť svoje deti pre školu, na prácu, na manželstvo a na smrť. Nauč ich tomu, ako majú žiť a ako majú zomrieť a predovšetkým tomu nauč sám seba. To je tá najdôležitejšia vec: Vedieť, ako zomrieť. Priprav ich na tú hodinu, v ktorej musíme odísť z tohto sveta, v ktorej sa budeme musieť rozlúčiť so všetkým, čo nám bolo najdrahšie. Život, so všetkými svojimi najlepšimi nádejami, sa v tej chvíli bude zdať ako ničotnosť.

Ako sa môžu naučiť vedieť ako zomrieť? Tým, že budú mať večný život skrze vieru v nášho Pána Ježiša Krista. Pamätaj na to, že veľa z toho, čo oni uvidia na tebe, budú napodobňovať a vnášať do svojho života. Dovoľ im skrze teba vidieť živé, opravdivé kresťanstvo.

Život do manželstva prináša veľa tlakov. Manželstvo je úctivý stav, plný dôstojnosti. Je na celý život a nie len dovtedy, kým trvá počiatočné vzrušenie a nadšenie, alebo kým sa manželia nezačnú nudiť. Rodičia sa, ak (len) budú žiť blízko k Pánovi a jeden k druhému, nebudú nikdy chcieť rozviesť, pretože (týmto) budú schopní znášať tlaky života. Tie vtedy spôsobia to, že ešte viac prilnú jeden k druhému a budú spolu prichádzať k Božiemu stolcu v modlitbe a spoločne budú obidvaja prinášať svoje duše Bohu. Rodina, ktorá sa modlí, zostáva pohromade. Rozvod sa má vnímať ako katastrofa so všetkými jeho otrasnými následkami.

To, čo vidím, je nasledovné: Kde obidvaja partneri v manželstve žijú podľa návodu Písma a Písmo ovláda ich životy po všetkých stránkach, nebudú nikdy potrebovať zaoberať sa témou rozvodu, lebo rozvod je téma, ktorá by mala správne patriť do satanovho kráľovstva. Kresťania sú ale v Kristovom kráľovstve a Kristus je hlava Cirkvi. Mojžiš dovolil rozvod kvôli tvrdosti ľudského srdca, ale ako môžu tí, ktorých kamenné srdce bolo nahradené mäsitým srdcom, čo len na chvíľu uvažovať o možnosti takej situácie? Rozvod je tragédia. Má neopísateľné dôsledky na jednotlivca, predovšetkým na deti. Nech by dôvod pre rozvod bol akýkoľvek, v jeho pozadí leží hriech. Zlyhávame, padáme, ale naša dôvera je v Bohu, ktorý nás zachováva a spôsobuje to, aby sme boli tými, ktorými máme byť.

Každý jeden z nás potrebuje pravidlo, podľa ktorého bude žiť, návod na vedenie. Písma

samotné poskytujú takýto manuál a riadia kroky zbožného, ba dokonca ovplyvňujú smerom k dobrému ešte aj bezbožného, ktorý by hľadal podľa nich žiť.

Nech nám Boh dá milosť, brať tento návod, manuál, veľmi vážne či už sme v manželstve, alebo sa doň ešte len chystáme vstúpiť. Máme žiť ako účastníci evanjelia a nemáme priniesť žiadnu hanbu ani pohanenie na Kristove plány a zámery.